

Just un any abans que quatre suïcides britànics massacraren la ciutat en nom de l'islam, els londinencs omplien la coberta dels vaixells apostats a la vora del Tàmesi, entre Embankment i el palau de Westminster, voltats del murmurí pesant de les aigües i la nit negra que Turner, Whistler i Monet van provar de retratar en els llenços l'exposició dels quals encara gira per Europa. La llum de les bengales amb què Kenneth Robert Livingstone festejava la seua segona victòria electoral a l'alcaldia de Londres va rompre la foscor. La multitud s'enfervorí. Ken "el Roig" havia tornat.

Va ser la seua segona victòria també contra el primer ministre. El 2000, el candidat laborista per a la capital britànica fou Frank Dobson, escollit per Tony Blair per la seua indubtable fidelitat i moderació davant el risc de deixar la imponent cadira de Londres en mans d'un polític marginal, com fins aleshores la nova direcció del partit havia considerat Livingstone. Ken "el Roig", fent oïdes sordes a les amenaces de represàlies polítiques, s'hi presentà com a independent i esdevingué així el primer *major* de la història de Londres. Al matí següent, però, el Partit Laborista l'havia expulsat. Per quan els comicis locals de 2004 eren inminents, Livingstone havia forçat Blair a obrir-li de nou les portes del partit del qual sempre es va sentir membre, i a acceptar el seu coprotagonisme en l'aposta olímpica per al 2012 que el passat juliol va guanyar la ciutat.

El que va succeir al matí següent somogué l'aparent equilibri d'ambdues figures polítiques. La premsa d'arreu del món repetí les famoses frases d'un Ken Livingstone que arribà al cor de londinencs i britànics: "La gent ve a Londres, com sempre ha vingut, a ser lliures, a viure com volen viure, per ser com volen ser. Matareu tants d'entre nosaltres com podreu, però fracassareu." El que no recullen, tanmateix, són les seues denúncies: "La intervenció de l'Oest en l'Orient Mitjà ha estat motivada des de la fi de la Primera Guerra Mundial pel desig de control sobre el petroli", o "si visquérem sota les condicions en què ho fan els palestins, estic segur que Anglaterra hauria parit un munt de bombarders humans suïcides".

Des del Govern del Londres, amb 7 milions d'habitants, 50 comunitats ètniques i 300 idiomes d'ús diari, la figura política de Ken "el Roig" Livingstone ha crescut vertiginosament rere els atacs suïcides del juliol passat. L'alcaldia amenaça de fer ombra al mateix Blair.

L'alcaldia de la ciutat-món

EL TEMPS Ken Livingstone en una visita social a Anglaterra. L'alcaldia londinenc pren força entre la ciutadania anglesa.

Un 73% dels ciutadans hi estan d'acord, a Londres. I això inclou tant les dures crítiques a la política internacional de Tony Blair com el revolucionari impost sobre el trànsit en el centre —prop de 12 euros per dia— o l'ús dels fons de la loteria nacional per finançar projectes públics.

Per ara, ningú com Ken "el Roig" no ha estat capaç de mostrar una altra cara del laborisme. Amb èxit. I la seua trajectòria i voluntat en el passat no indica que deixarà passar aquesta ocasió.

Victorià Jiménez
Londres